

XI.—MASCARADA

Gener-Febrer, 1974

*«Quan el cervell, embolicat de boires,
vol vore llum i només veu tenebra...»*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

1

Al si de l'escudella
surava la carn morta.
Grotesques carnestoltes
s'adrecen, brolladisses,
al món que avui s'atansa.
Celatges sangonosos
omplen de calma l'ora
roent que lluu el capvespre,
d'on naix l'erma plaüra
d'una estelada insomne.
Desvetlladors dels somnis,
els ulls de la tenebra.
Al cel, la corbatura
d'esgroeïda dalla.
L'abracadabra guaita
pel toll minvat d'un ordre.
Gaudeix la Sotjadora
la pau d'un quadrilàter.
Fins l'esperver sopluga,
feixuc, vials malmesos.
Fosses, marbres, silencis,
i el plor d'una albaïna.
L'home, però, cavalca
l'esglai que esdevé al somni.

3-Gener-1974

2

Malvianant les sòrdides contrades
que la caricatura obre al meu pas,
albire un món absurd que viu l'ocàs,
cafit de por i brut, vora murades.

Ençà i enllà soroll de mascarades
per suportar el pes de llur fracàs.
Tothom, llavors, s'abilla del disfràs
no siga reba, sol, les batzegades.

Sorgeixen, histriònics, novells rites
que fan més greu l'alé de la dissort
junyida al jou de cega cavalcada.

I, tanmateix, amb ells, fineixen mites
quan la senyora blanca ens mostra el port
penyoradís de parca cruïllada.

5-Gener-1974

3

El malastruc passeja les dreceres,
darrere d'ell esdevindrà la por.
Quin fat rebordonit cura la flor
que refloreix a l'erm de les cingleres?

Pertot arreu coscolles i paleres
s'endinsen pels indrets de l'humà cor
que riu i riu fins convertir-se en flor
renovellat a l'ombra de fal.leres.

Camina avant pel viarany estret
estalonat del plany i el desconhort
sense oblidar la fi que l'espervera.

Malafanyats dos ulls — ulls de la Mort —,
llampurnen en fruit del malifet,
orc amanyac de dalla matussera.

9-Gener-1974

4

Al rònc ombradiu d'una palera,
margevorer, un esbarzer poruc;
per defugir estatge malastruc,
ara hostaleja a l'ombra de pitera.

L'esfereït fullam de la morera
nodria el famolenc gaudi del cuc;
llagimejant rubís d'agredolç suc,
al verd cirer planyia la cirera.

Ronda de mort. Ganyola la rufaga
pels esglaons febrils de la malson
entre coscolls i punxes d'argelaga.

I, capolats, desitjaran la son,
— per combregar amb l'amanyac del verm —,
esglaonant l'esgarrifor de l'erm.

12-Gener-1974

5

Docte, endolat, lletraferit, eixut,
feble, poruc, papereter, follet,
va vianant l'assagador, distret,
fent de codols son caminàs fotut.

N'és corrande i, si més no, cabut;
té la raó i restarà quiet;
si no la té t'engrescarà en un plet;
si el deixes dir, gallejarà sabut.

Malfaener empeny de l'engolat
en assolir un guany gomfaroner,
i oblida el tenebrós si de la terra.

La corbatera mostra a l'esglaiat
el jaç on esdevé — bressol darrer —,
després d'assagetada, la desferra.

12-Gener-1974

6

Empentolat pel torb que l'apresona,
després de cavalcar l'enlairat cim,
davalla la vessant que duu a l'abim,
— més capitombs —, d'una aspra vall pregona.

Com barquijol quan l'abatolla l'ona,
— la mar de la dissort hi fila prim —,
l'enxarxa l'abraó gelat del llim
al si de la fredor que l'acaronà.

I ballarà, com fa tothom, la dansa
que plany una dolçaina llavimuda
i el mut ressò d'un tabaler feixuc.

Amb el neguit d'on naix l'esgarrifança,
serà més erm l'ermàs de l'avinguda
sota l'ombrall malmès del malastruc.

15-Gener-1974

7

Hi lluu son fruit la rònega sisanya
per enflocar de goig la faenera
tasca, rebordonida i sagetera,
que fa del viu nial de la migranya.

Per la vessant d'ombrívola muntanya,
sota un boirós celatge de xiprera,
s'enlaira l'afermada bolangera
d'un ball perdut fuent. La Mort s'afanya.

Uns balladors se'n van i d'altres vénen
fent eternal la veu malcoradora
capdancera del ball, mala nissaga.

Sense escarots, porucs, tots s'hi avenen
quan la mortalla lluu, malmetedora,
els tremolins del torb i la rufaga.

17-Gener-1974

L'he vista passejar la matinada
quan el darrer estel pregona el dia,
afanyosa i roent, seguint sa via,
pel catifós ombrall d'una pinada.

L'he vista a l'hora prima de l'albada,
en nàixer la tardor, quan la falzia,
sota l'esguard silent de l'elegia,
s'esmuny de la fredor de l'embromada.

Jo he vist sa calavera esgrogueïda,
carassa tota ulls, mirant la dalla
per a segar, en flor, novella vida.

Mireu-la com se'n riu, ja ha fet collita.
Un metàl·lic batall, plorant, batalla,
a la vella espadanya d'una ermita.

20-Gener-1974

Cadafalenc balum de l'impol.lut,
— tràgic deler, desig de l'encaixat —,
la màscara engarlanda el greu taüt:
Amb l'hàbit franciscà l'han disfrassat.

Més ert que un fus gaudeix sa solitud
i a l'altre món, ben cert, ja se n'ha anat.
No sé si ha mort de grip o constipat,
o bé d'una abeurada de l'eixut.

Deslliurament grotesc de la malson
d'aquell qui vol, vivint, fer la veu prima
i així amagar sa por amb l'avalot.

Però al vial de l'erm mai no compon
fer gàrgares amb aigua i suc de llima:
la fi del caminàs sempre és un clot.

23-Gener-1974

10

Amb l'esclafit d'histèrica rialla,
— abracadàbric eco de la por —,
l'esglai hi manifesta aquell que mor
en vore el tall corbat de la godalla.

Potser serà la vida bordissalla,
pes mort, ferum soplujaner del plor,
vent secaner perperidor de flor,
faramaller balum, res, farfutalla?

Riure per no plorar és la collita
que es cull en aquest joc malavingut
encimbellat de groga calavera.

Un nom gravat al marbre d'una fita,
la fi de la gatzara ploranera
del torb engolidor del ball perdut.

27-Gener-1974

Nas de picola, prima, corrandera,
rep malmirats i cura les desfetes,
reconeguda en places i placetes
per camallarga, lletja i per santera.

Fins els trenta anys gaudia, riallera,
en tota mena de festes i festetes.
Ara a destall treballa i fa pessetes
vetllant com cal els morts: N'és, ploranera.

Sanglotegers gemecs broden lluïda
relació d'aquell que el dol comporta,
al capçal costat de la taüt.

Catrets i més catrets vora la porta
roseguen precés amb veu esmorteïda
perquè assolisca cel el llavimut.

2-Febrer-1974

I amb la morada color de la viola,
fent joc amb la mortalla penitent,
encartonat, tremola un pensament
ballant al so del cotxe que ganyola.

Un conllogam parlejador s'endola
posant-li el to que escau l'enterrament
que, si més no, hi fan més escaient:
El mort al clot, el viu a la cassola.

Per soplujar l'esglai del malmenat,
capdaventera creu duu la conlloga
de capellans lluïts que al món bé viu.

Sota l'humit oreig d'una araboga,
un foc follet infant s'encén i riu,
capitombant-se al jaç d'un soterrat.

5-Febrer-1974

Una engolada veu de cabiscol
de rèquiems i d'amens lletraferida,
eixarmarà el taüt i, de seguida,
sorgeix, com cal, el cap de protocol.

No hi ha al món, bé siga festa o dol,
qui tinga la lliçó més amanida.
Ell sap organitzar la despedida
i és el darrer en expressar condol.

Un vell paleta atansa el seu quefer,
— amb presses perquè és tard —, quasi de nit,
anant-se'n satisfet, com si tal cosa.

Voraviant camí sols el xiprer,
la solitud de l'home perperit
i el plor mig mustigat que fa una rosa.

6-Febrer-1974

Si l'home escau l'exacta positura
que correspon a aquell que han malcorat,
diuen que està cercant tres peus al gat
i el porten pel camí de l'amargura.

Si és cagadur i ha demostrat cordura
tancant sa bossa amb clau i forrellat,
serà l'amic — li cal —, d'un purpurat,
i gaudirà seràfica plaüra.

Misses, rosaris, rèquiems, lletanies,
amb més de trenta mil avemaries
com li pertoca al viu i al mort conhorta.

I si va disfrassat de penitent,
enganyarà Sant Pere en un repent:
De bat a bat se li obrirà la porta.

9-Febrer-1974

15

Una remor d'ardits orapronobis,
— molsut ressò de frares benvolents —,
demanen a la Verge enlairaments
amb un ramell de misererenobis.

Ferits d'amor diví, do dels cenobis
soplujadors de doctes penitents,
més i més prec grandiloqüents
llibertadors dels mortallats oprobis.

Al gelat cor marmola lletanies
l'enfervorit fraram carmelità
amb endolats estols de kirielèisons.

S'han adreçat al cel els cristelèisons,
l'orgue els contestarà amb musiqueries,
i escamparan el poll fins l'endemà.

15-Febrer-1974

Mai no heu pensat amb quina vestimenta
se'n va l'embolcallat amb un sudari?
Amb uns quants plecs rematen un calvari
deixant sense abillar mitja corpenta.

Així que a molts, en poc més d'una empenta,
dos capitombs i el prec complementari,
els fan actors follets d'un escenari
i el dia del juí, aire, que venta!

Al ferm ressò d'angèlic trompetaire,
el resurrèxit, vall de Josafat,
compte darrer i, tot, fil per agulla.

I què farà l'amic ressuscitat,
altra vegada viva la despulla,
si es trobarà amb l'esquena i cul a l'aire?

18-Febrer-1974

Tardor. Escau la pluja. Colltorçades,
pel ventallós llevant esfereïdes,
estols de fulles mig esmorteïdes
i un munt de mantellines endolades.

Som a Tots Sants. Dreceres sorregades,
plastificades flors esgrogueïdes,
i l'escarot de dones amanides
per bé enflocar les fosses i murades.

Guaites mullats dels esquerpits ossaris,
els verticals xiprers preguen rosaris
perquè assolisquen guanyats els condemnats.

Per endolcir el son dels soterrats,
l'eixam poruc, content i satisfet,
s'ensucrarà fruit del panellet.

21-Febrer-1974

Al sotanell reblit de foc i flama,
daurat dosser. Mostra l'escapulari
la Verge als condemnats. Comunitari
penediment, esporgamenta i... cama!

Alliberats per la primera dama
que rep els prec d'esperitat rosari,
quan cadascú assoleix l'aniversari,
l'adreça cap al cel, per això és l'ama.

I allà se'n van pujant les escaletes
de núvols blancs entre ressons d'un mèlic
càntic coral d'angelicals badalls.

Només pel prec que escau a l'ordre cèlic,
vindran, si ho vols, per repicar timbralls.
Fins de rellotge fan les animetes!

24-Febrer-1974

La Mort té el gran quefer, doncs, llogatera
d'estrets apartaments, el seu Casal
li rendarà més fuit que la marjal
li va donar, en vida, a la rendera.

Però, com és ardida i cicatera,
no mai pletejarà per un jornal.
Sota el darrer impost municipal,
se n'avindrà a l'hostatge, l'hostalera.

Hàbits i ciris, flors, marbres, taüts,
creus i estampetes, precis i amb d'altres guanyis,
d'encondolats diners n'omplen un coci.

I així resten els vius molt més fotuts
en no comprendre els primmirats afanys.
Fer negoci amb els morts no és mal negoci!

25-Febrer-1974

Xulles i botifarres. Llonganisses.
Llesques amb ou. Dijous llarder. Pinyata.
Udolen esgavells fent de tocata
a disfrassades veus bellugadisses.

Crits de ninots i bruixes xerradisses,
— dintre el malmés corball de la sonata —,
hostes del mateix nus, reben cantata
d'un tremolí de rates malaltisses.

Toquen a morts. Pertot arreu, borines.
Junyida por de màscares. Carasses
d'un enfigat eixam de jovenalla.

Pels carrerons s'afanyen mantellines.
Amb llurs catrets, beates fan rondalla
parlant de capellans i de bagasses.

26-Febrer-1974

Colles d'hòmens cabuts — semblen badocs
 o gairebé disfràs de malifetes —,
 dansen sota un repic de castanyetes
 i, carassers, demanen albercocs.

Pels carrerons ressonen xocorocs,
 — deslliurament de tràgiques desfetes? —,
 i atabalats enlairen cançonetes
 de l'aiguamoll vinclat als greus renocs.

Rondinejats per l'escaient plaüra
 del dolçainer comboiador del ball,
 sorolladors, obliden la paüra.

Malafanyant llur dissortat camí,
 l'avorriment pregonarà un badall:
 Boquibadats assoliran la fi!

27-Febrer-1974

Doncs, ¿per què l'enlairada trajectòria del mite que es comboia a la flama del balum estantís nat a l'ombra de lluites on el cop és el guany cisellat a la freda superfície del marbre?

Malanades boirines encimbellen talaies, cantelludes dreceres esdevenen al pla, les properes carenes s'envermellen de grèvol mentre el vesc xucla sabes. I la sang sols fa sang.

Però al pla sonen càntics de gripaus i granotes dintre el ritme sintètic de la massa coral, corifeus i xuclaires unicorns s'escaroten i arrematen amb visques llurs afanys perdurables.

I el ramat, avalota. I les faves contades que avui es couen a l'olla on la cona és rovell, trencaran la plaüra casolana del ritme encenent la foguera d'un cap d'any fredolic.

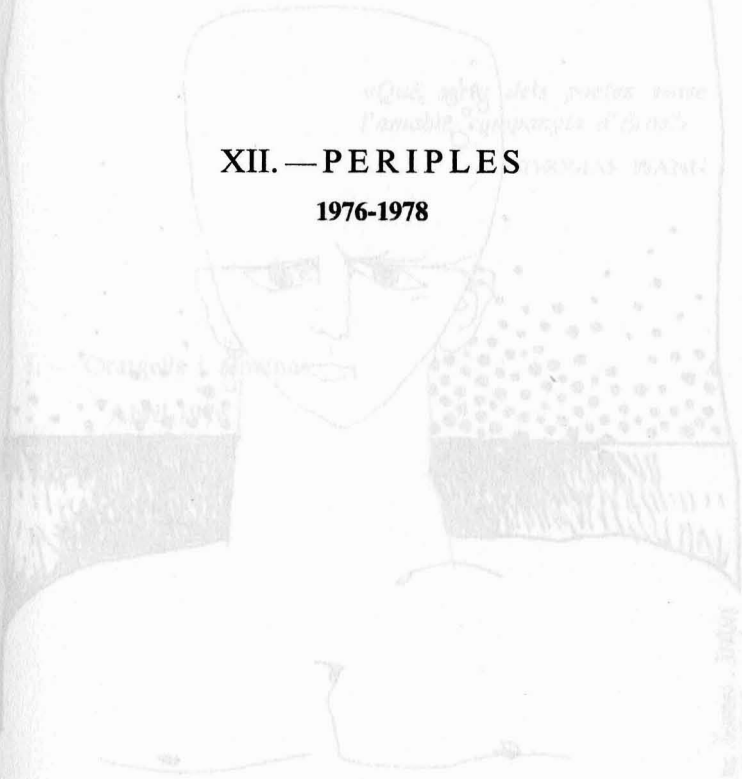
Ça com lla banderoles fruïran lletra morta, tirallonga ensopida d'un eixarm de mots buits. I l'esfinx malastruga, estatisme del múscul, guaita els erms cridadiços on es gelen rostolls...!

28-Febrer-1974

1976-1978
1976-1978
1976-1978

XII.—PERIPLES
1976-1978

Copyright © 1978
by [illegible]

A LA VORA
DE LA MAR ...
FLORAR

V.M.
CASTELLO. 28 d'ABRIL
LA PRIMAVERA.

Na m'era en l'ocasió de les festes del mar. El dèrie
guarnit de bromes/ara de pavordell indòmit
frunt de les onades del mar més plàstic
de vaha dependència. D'un blau celat és còmit,
solcant la mar s'entra per un navegat. Ombra
verges pavordell. Vol amagar les fons
de d'alt flautista. L'eros
blau de la vaha, blau
de d'alt i albatros pavordell de la plau
del navegant de vaha que signa la plau
de el goral va vèter sense nau, plau
al tres de les cadenes d'un dubl quèr hebbil.

*«Què seria dels poetes sense
l'amable companyia d'Eros?»*

THOMAS MANN

2-Abril-1976

- 1. — Oratgells i albaïnes
Abril-1976

1

Sa testa és coronada del ros fet rull. El dòric
guarneix sa arquitectura de jovencell indòmit
fruit de les essences del foc vital pletòric
de saba esplendorosa. D'un blau vaixell és còmit,
solcant la mar eterna per on navega Ulisses
periples juvenívols. Vol atansar les fites
on déus fantàstics canten llurs laberíntics mites.
Blanca és sa vela, blanca. Guaiten tremoladisses
les ores i albaïnes gaudint de la plaüra
del navegant insomne que argenta la planura
on el pecat va nàixer sense pecat, platònic,
al bres de les cadences d'un bell quefer hedònic.

2-Abril-1976

2

Canta el silenci. Calma.

Capdavallava l'ora

la immensitat aquosa

on l'albaïna dorm.

Brular de caragoles,

esclat de gessamins

i amorosides ardes.

Acurullat de ritme,

—pregona joventut—,

un apol·lí donzell:

D'un romaní marcer

i d'una estrella blanca,

Eros ha nat, gaudiu-lo...!

3-Abril-1976

Mascaró d'una proa fuent,
sedejant d'un vial sense fi,
va deixant-se una estela d'argent
enflocada pel bram d'un galfí.
Sota el cel,
l'agredolç del grumet primicer,
capficat en son somni d'estel,
cerca el port benvolent del pitral
salitrós d'algun déu mariner.
El velam, mig dormit,
tremoleja sa son, esvaït,
reflectint-se al mirall per on va el bergantí
fent camí.

4-Abril-1976

Fosforeja la mar aiguatrèmols de foc infantó
a l'esguard de la nau.
Monorrítmics rondellen pel frau
lluminós del vaixell,
on delera el donzell
arborant de bell nou la cançó de la nit ancestral
amerada d'alès que han encés, si més no,
l'ombradís oratgell
recerat pel coral.

7-Abril-1976

5

Fins el cim de l'alt pal s'ha emporprat de folia.
Capitomben focs folls l'arboratge
de l'encés barquerol.

A babord i estribord,
focs ardits i roents.

Comunió de l'amor.

Passionada, la mar
se'ls endinsa al seu si fogainer
per fruir l'alengar gomfaró,
tremolí d'un poncell mariner.

Mentri mentre la nau

solca el frau

de l'aimia,

l'estelada somnia.

9-Abril-1976

6

I al caliu d'una afable albaïna,
quan el nacre i el blau festejaven
enflassats per l'albor de la nafa,
una gota de rou,
— subtileza de maig! —,
té el desig d'enjoiar
la passió de la mar.

12-Abril-1976

L'arda dorm sa fosfòrica llum.
D'un clivell de la mar s'ha esmunyit
un estel rodolant cap amunt.
Tot silent.

Fins el vent
s'ha amagat al seu cau.
Tot és quiet a la nau.
Sobre el jaç d'un velam, el grumet.
Sembla un déu jovençà. Jau, nuet.

13-Abril-1976

8

Remoreig
del lleuger
ventijol
matiner.

L'amatent
grumetàs
domassat
d'un lluent

bronzejat,
s'obre pas
pel camí

del pecat
sublimat
per l'oreig
d'un garbí

benaurat,
sospireig
de l'amat.

15-Abril-1976

Buf suau.

Escaient, l'albaïna somriu. I li plau
eriçar l'escalfor

jovençana del nuu.

Trenca l'alba. Plaent,
albader, l'horitzó lluu un badall.

L'eco mut d'un batall

lluminós s'esborgeix,

i sorgeix,

solemniat,

la blavor,

virginal

de la mar.

20-Abril-1976

I segueix recercant nous vials
a l'amplària, valent, sense por.
Ni mestrals a l'hivern,
ni ponents a l'estiu,
el faran tremolar.
Són setze anys de penyores vitals!
Ben junyit al ressò
del ferm crit de la carn,
cara als vents,
migsomriu en pensar
amb el goig i deler
d'afanyoses marineres deitats
que a la nit sotjaran l'harmonia,
delitós bategar
de l'esclat albader.

25-Abril-1976

I llavors capitomba la tèbia
calivosa molsor del plaer.
Llangorosa, tremola sa vela
i, zelós, corruqueja l'airet
sostovant rossos rulls, joganer.

Fins les moltes de totes les platges,
— roentor de capvespres novells —,
han copsat les modèliques formes
que colpiren angèlics burells.

27-Abril-1976

Jovencell que en el teu bergantí
carregat d'il·lusions fas camí:
Solca, viu...!
Cura el fosc sotanell de l'ombriu viarany,
perquè el torb malfaent guaita al si
del gelat alenar del mestral
mortallat d'udolars i neguits.
També vol assolir, a recer de l'amor,
l'eternal comunió que comporta la mort.

30-Abril-1976

Final que s'ha fet un, fins sensible,
 sempre capaç, breu de la plaça,
 res p'una de les que l'arrestaria,
 sense del tot, des de l'arribada...

Final, breu, fins en la plaça,

«Ni t'he tingut, ni he de tenir-te mai.»

res de l'una part de les altres,

KAVAFIS

curul d'una de les que l'arrestaria

Final, breu, fins en la plaça,

res de l'una part de les altres,

curul d'una de les que l'arrestaria

2.—Novells poemes d'amat

Febrer-Març, 1978

Final, breu, fins en la plaça,

res de l'una part de les altres,

curul d'una de les que l'arrestaria

Febrer-Març, 1978

1

Estel que lluu ma nit, Eros sensible,
trempat capoll, bressol de la plaüira,
ros grumetàs, curull de melodies,
eixarm del torb, cimbell de l'harmonia.

Joia, besllum, farer en la tenebra,
fat fet d'argent, domàs, donzell insomne,
ressò de l'eco mut de les sirenes,
mirall d'atzurs, de blaus i d'estelades.

Port benvolent, càlid pitral, albada,
dosser sublim, catifa de celísties,
nacre, banús, ullal de benaurances,
cèlic infern, dominació, plany d'ores.

Pregona llum, lleu gessamí, rosella,
guardó del rou, ora d'abril, manyaga,
plany i cançó, deler, empar, follia.
Per sempre el meu amat amat, amat!

24-Febrer-1978

2

Encara tu nonat, ja et pressentia.
Als meus setze anys només, quan l'albaïna
feia surar la mar — bres de la calma —,
d'un raig d'argent d'estel i d'una espurna
d'arda, nasqueres tu, donzell.
Sobre l'arena, amb l'esperit despert,
jo somniava — corprés pel meu deler,
reblit el cos sencer de saba nova —,
amb un arcàngel ros. I tu vingueres.
I em mirares als ulls fent mig somriure.
Després vas combregar amb la celística.
Encara tu nonat, quant et volia.
Ara et vull més i més i més encara.

24-Febrer-1978

Sota el signe de Cranc, donzell, vas nàixer.
Per comboiar l'amor va fer-te un fat,
albor de gessamí ja enamorat
sobre un jaç de blavors guarnit de nacres.
I ací estàs vora meua, harmonitzat,
curant-me les ferides.
Seràs fidel per sempre al teu destí,
— eco d'Eros, abrull i melodia —,
en vore't als meus ulls d'apassionat?
Dona'm amor, amic, segueix ta via,
fes el camí de l'ora.
Vas nàixer per a amar i ser amat!

25-Febrer-1978

4

No te'n vages, Cranc meu, vull ser tot teu,
fondre'm en tu, junyir-me a ta harmonia.
Sols essent sense mi, assoliria,
oblidat dintre teu ser dintre meu.

Prent-me nuu de la carn, seré l'amic
eternament collat, seràs ma ombria.
Així podrà gaudir ta melodia,
així tindrè el recer del teu abric.

Adolescent preludi d'alborada,
espai d'un infinit sense dreceses.
Alliberats d'abrulls i romegueres,

potser al silent si d'una estelada
trobem el nostre jaç, enlairat bres.
Llavors, seràs el tot, i jo, el no-res!

26-Febrer-1978

5

Una nit — nit de juny! —, vaig retrobar-te.
La lluna es reflectia a una llacuna
i jo — vorà un taulell —, bebia uisqui.
Silent, la discoteca descansava.
De la muntanya baixava l'oratgell;
de dintre, brolladís, el crit del cor.
Ho encimbellava tot aquell bell somni
d'adolescent despert sobre l'arena.
De sobte, a redós meu, flaire d'espígol,
flaire d'espígol verge. Somniava?
S'havia fet carn viva el meu arcàngel!
Vaig dir-te un no sé què. I tu em mirares,
em mirares els ulls fent mig somriure,
— eixe amable somrís que tant m'agrada —,
en vore d'ells brollar dues maragdes.
T'hagués donat ma sang, ma vida tota.
Tu tenies setze anys i jo seixanta!
La nit em va engolir i tu restares,
— nacrat marineret —, reblit de lluna,
immaculat i pur,
com ho és l'ora d'abril!

28-Febrer-1978

Que a soles vas quedar a la muntanya
 voltat de corbs, de llops i de raboses.
 Mai no has pensat que jo estava vetllant-te?
 Què més podia fer si eres tan jove,
 a més que més i més tant t'estimava?
 I el déu, — Eros gentil —, que l'amor vetlla,
 va fer-se seu aquell neguit insomne.
 Oint la silent veu de qui et cridava
 cada vegada més per més amar-te,
 joiós, esdevingueres la marina
 guarnint d'atzurs el cel de la mar blava
 i enlairant més l'infern del teu poeta.

1-Març-1978

7

Potser de jovenall era com tu,
ros grumetàs roent que, a tota vela,
empentolat per brises matineres,
còmit del blau vaixell de la il·lusió,
s'enfila per trobar l'ombrosa platja
cercant la font d'on brolla l'aigua freda
per apagar la flama de l'amor.

Cura't, amat, del mestraller que brama
amb el disfràs del cant de les sirenes,
cura't l'amor, meu jovenàs d'ulls blaus!

1-Març-1978

L'udol del llop rastreja la carn fresca.
Vol consumir-la passant-la per la pedra.
Cremar-se al foc ardit de la foguera
per, a la fi, assolir ser tan sols cendra?
Guardó del rou, no mai, guaita i defent-te
de la sageta aspriva de l'ofidi
que cerca, sedegós, l'aubelló fàl·lic
per a després deixar-te mort en vida.
Si et dónes, benamat, siga de veres,
tot tu sinceritat!

2-Març-1978

Deixant-me foll te'n vas anar a Eivissa
restant tot sol reblit de pors i zels.
Qui vetllarà pel meu novell Ulisses?
Qui curarà l'adelerat ocell?
I desvetllat guaitava la planura
amb ulls cansats i l'esperit més prim,
fins que un matí cridalla de gavines
van pregonar els salts d'un galfinell.
I vaig plorar amanyagant ta cara,
i vaig besar ta borronada carn,
i vaig fruit... la càlida abraçada
de l'amatent en vore's tan amat!

4-Març-1978

10

Pertot arreu ta jovençana imatge
dominació del meu cèlic infern.
D'amar-me, amat...! Voldria,
— tots dos en u mateix —, desaparèixer
fosos per un abràs més enlairat.
Sublimariem delers, sospirs, afanys,
ben sorregada la flama de la carn,
per posseir un perdurable amor.
D'amar-me, amat...!

4-Març-1978

Brisa d'estiu, davalla la muntanya;
nafa d'abril, esguarda-li l'albor;
pau de la nit, enlaira sa plaüra;
tu, gessamí, rondella al meu amat...!

5-Març-1978

Vas regalar-me Cranc i jo una joia
per recordar el nostre trobament;
al teu recer es mor el meu de Lliura,
vora el meu cor frueix amor el teu.
Morir d'amor al frau de l'impossible
deixant-te pur, més pur i immaculat!
Quan una nit el cant del meu silenci
faça que adreces una mirada al cel,
pensa i voràs com desvetllat tothora
estic vetllant ton parpelleig d'estel.
T'esperaré a l'ombra d'una estrella
quan tu vindràs esglaonant un raig,
— un raig de llum, d'argent de lluna plena —,
alliberat de carn. Amat, amat...!

5-Març-1978

*«Qui estima és més diví que l'estimat,
puix que en aquell habita el déu, que
en l'altre no.»*

PLATÓ

3.—Cançons de grumet

Agost-October, 1978

1

Molt he lluitat i lluite — potser lluitaré encara —,
per retrobar les ores plaents que lluu l'oblit,
capvespre en la plaüra de solituds immenses
bressades pel blau ritme melòdic de la mar.

Hui és nit de Cranc. Recorde aquella lluna plena
quan tu — ros, rull i nacre —, trencaves el cristall
guarnint-lo de rialles i amorosides ardes
colpien, afanyoses, ton cos d'adolescent.

O quan en ta mirada perduda s'albirava
la calivosa espurna del primicer neguit.
Després, sobre la molsa jaïes i em miraves
amb eixe migsomriure pregó del teu encís.

Semblaves un bell somni vingut d'una llunyana
contrada d'aigües clares corprés d'il·lusió,
per encontrar la platja, catifa sedegosa
d'eròtiques escumes, sense saber perquè.

El foc de la foguera que crema sense flames,
a més, més s'enlairava enterbolint-me el seny;
l'ardit estel fruïa, pel do de juvenesa,
l'albor de l'alborada que mai no oblidaré.

9-Agost-1978

Ai, mariner errabund...!
 Mariner, mira la mar,
 mira la mar i somnia
 si és que vols
 navegar sense timó
 ni bandera que et captive,
 perquè el timó dirà on vas
 i la bandera, d'on vén...!

Ai, mariner errabund...!
 Mariner, marineret,
 mira la mar i somnia
 si és que pots
 navegar sense timó
 ni bandera que esclavitza,
 perquè el timó dirà on vas
 i la bandera, d'on eres...!

Ai, mariner errabund...!
 Meu jovenall, grumetàs,
 mira la mar i somnia
 si és que saps
 navegar sense timó,
 alliberat de banderes,
 perquè el timó dirà on vas
 i la bandera, qui eres...!

Ai, mariner errabund...!

10-Agost-1978

Solstici d'estiu. Calitja.

Lluna minvant. Els llumins

del cel s'encenen i fan

més intimista la fosca.

Dorm el velam. Quietud.

El ros i rull d'un grumet

cerca l'amatent pitral

per ofegar un record.

Melòdica, una guitarra,

plora amb veu prima sa pena.

Lluna minvant. Fosca clara.

Solstici d'estiu. Calitja.

12-Agost-1978

4

Surt de la calma la veu
del patró, fosca i rodona:
Marineria, al velam;
hissem veles, mariners...!
Grumet, enfloca el llaüt
que ja desperta el garbí...!
El menjavents, caporal,
ja hi és engolint-se'l tot...!
El marineret pitral
lluu dos signes, Cranc i Lliura,
d'aquest darrer, la meitat.
L'altre mig, esmaperdut,
alleugera l'estossec
d'un vell navegant perdut.
El vaixell, a tota vela,
solca la mar fent camí,
deixant darrere una estela
d'escuma i lloms de galfí.

21-Agost-1978

5

Vira, vira, jovenall,
vira en rodó el teu vaixell...!

Virar en rodó, no mai;
vaig a virar per davant,
amb la proa cara al vent.
Es tan bonica la mar...!

Vira, vira, jovenall,
almenys vira per rodó...!

Virar per rodó, no mai;
giraré la nau orsant,
vull la manyaga del vent.
Es tan bonica la mar...!

Vira, vira, jovenall,
vira en rodó a sotavent.
Acosta la nau a terra
i guaita la llum del far.
No mai, caporal, no mai,
és tan bonica la mar..!

16-Setembre-1978

6

Caragola,

conta'm coses de la mar,
dime-les a cau d'orella,
però no em faces plorar.

Rossos cabells, blaus els ulls,
nacrada carn, rialler...
El recordes, mariner?

Caragola,

vull escoltar la remor
que tu gaudeixes al si,
ver nial de la blavor.

Rossos cabells, blaus els ulls,
nacrada carn, rialler...
El recordes, mariner?

Caragola,

no despertes el meu cor
perquè esclatarà amb un plor,
però... no vull oblidar!
Conta'm, conta'm, caragola,
conta'm coses de la mar.

Rossos cabells, blaus els ulls,
nacrada carn, rialler...
El recordes, mariner?

5-October-1978

Tròpic. Beguda i tatuatge,
esplai de marineria.
A la taverna d'un port,
d'un gramòfon, la veu fosca
de Xavela Vargas, plora.
Sua la carn bronzetjada
pels amanyacs de la mar.
Darrere el taulell, travestis.
Tèrbols ulls demanen droga.
Des d'un muscle un lloro vell,
avalotat, fa cridalla.
Llavimuts i embadalits
dos grumets, en un racó,
mirant-se als ulls beuen canya.
Sexe, canuts i tatuatge,
ginebra i absentia. Tròpic.
Esplai de marineria.

15-October-1978

S'endola el capvespre.
Un bram de tempesta,
— ressò d'un rellamp —,
ha encés la planura
d'udols neguitosos.
L'escuma s'enlaira
pels cims de les ones
que, bellugadisses,
aiguatremolegen
obrint fondos fraus.
Les veles s'esgallen.
Capitomba el pal
major de la nau
ferit per un llamp.
Un crit anguniós
i l'esfereït
brular i brular
que fa un caragol...!

17-October-1978

Què és això que ressona en la nit
amb soroll de remors i udolars?
És el crit anguniós del grumet
mig perdut pels camins de la mar!

Quin foc foll capitomba al vaixell
que rondina la fosca del frau?
Es la por, és l'esglai del grumet
en sentir l'aiguamolla fredor!

Quin oratge amanyaga el meu pit
amb l'ajut desgarrat del velam?
El sospir cridadís del grumet
quan recorda, a la fi, l'oblidat!

20-Octubre-1978

Rondineja el garbinell
l'arboratge d'una nau.
On estàs meu jovencell
que no et veig sota el cel blau...?

Ha combregat amb l'estel
la darrera matinada,
i ha reblit d'atzurs el cel
i de rossos blaus, l'albada...!

22-October-1978

Fes soneta, dorm, grumet,
descansa a l'ombra del frau
que jo vetllaré ta pau,
dorm-te, dorm, marineret...!

Fes soneta, dorm, grumet,
perquè demà a l'alborar,
de matí, de matinet,
te n'has d'anar a pescar,
dorm-te, dorm, marineret...!

A pescar en un barquet
de paper de colorins
que han comboiat uns galfins,
dorm-te, dorm, marineret...!

Fes soneta, dorm, grumet,
i gaudeix ton somniar.
Perquè dorga el seu fillet
està bressant-lo la mar...!
Dorm-te, dorm, marineret...!

24-October-1978

Vine, Mort, i soplujà la vida
del meu tot perquè em trobe cansat,
molt cansat de guarir la ferida
que al meu cor, més i més, s'ha endinsat...!

Vine, Mort, i embolcalla'm de terra
com si fos, de bell nou, un xiquet.
Sols amb tu gaudirà la desferra
que ha volgut, si més no, al seu grumet...!

Vine, Mort, quan el cim de l'onada
que ha copsat al més ros mariner,
haja omplert de brodat la flassada
que amortalle el meu tràgic deler...!

Vine, Mort, quan l'amable albaïna,
desitjant-me un etern dia clar,
afanyosa, esbargeix la boirina:
Ací em tens, a recer de la mar!

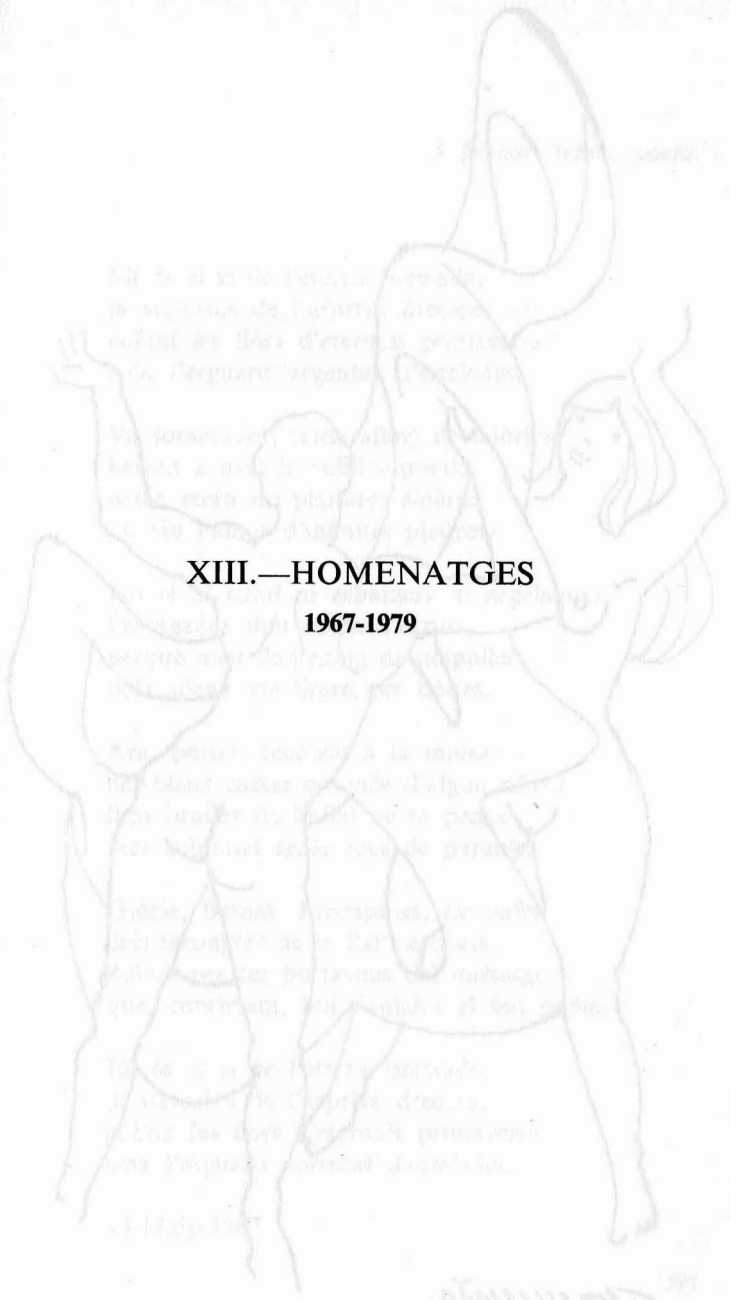
Vine, Mort...!

30-October-1978

Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side of the page.

XIII.—HOMENATGES

1967-1979

Signature or artist's name at the bottom right of the page.

Sensucento.

1

Ell és al si de l'eterna bressada,
ja victoriós de l'aspriva drecera,
collint les flors d'eternals primaveres
sota l'esguard argentat d'estelades.

Va somniador, sense afany de falòries,
bevent a doll la sublim poesia,
batec etern de planures sidèries
on viu l'amor d'infinite plaüres.

No té al camí ni esbarzers ni argelagues,
l'assagador lluu catifa d'atzurs
perquè nuet de l'enuig de despulles,
vola silent, via lliure, ses dèries.

Ara, potser, recolzat a la molsa
del blanc caixer cotonós d'algun núvol,
faça brollar de l'ullal de sa pensa
vers sublimat sense jocs de paraules.

Glòria, Bernat. Jovençanes, les nafes
dels tarongers de ta llar casolana,
lluïten per ser portaveus del missatge
que, coralment, hui t'enlaira el teu poble.

Ell és al si de l'eterna bressada,
ja victoriós de l'aspriva drecera,
collint les flors d'eternals primaveres
sota l'esguard argentat d'estelades.

13-Maig-1967

A Josep Borràs, pintor.

2

A l'ombra de l'estàtica pitera,
reblit d'una plaent serenitat,
per assolir un tast d'eternitat
camina per altívola dreuera.

I presoner de l'ora marinera,
fruit del somniar, esperitat,
captaire de la lluminositat
rep l'amanyac d'eterna primavera.

Pel goig de la sincera pinzellada,
brolla del seu endins l'auri-rossada
cadència lluminosa del domàs.

Gaudint la silent veu de l'inefable,
— policromat quefer —, fa perdurable
mediterrània llum, l'amic Borràs.

21-Gener-1970

Guaita i escolta, desdenya noses,
veu la florida del cor joliu
quant tot pregona comboi de noces,
i fa carasses. Després, somriu.

15-Abril-1971

4

Per a tots assabentar
d'allò que l'alcalde diu,
transcriure en pregó festiu
el que mai no hem d'oblidar.
No sé si el meu pregonar
vos deixarà satisfets,
però com jo no vull plets
malcoradors per la vila,
després d'un roda i cavil·la
he cabdellat uns versets.

Fer festa no és tot falòria,
beure, menjar i ballar;
també cal escorcollar
en la vilatana història.
L'enlairada trajectòria
d'artistes i d'erudits,
ens deixaren construïts
— fites dels quefers pairals —,
uns monuments nacionals
d'art i de glòria reblits.

Obra d'antiga suor,
calzes, creus, pedra picada,
i eixa romànica arcada
del nostre gòtic millor.
Que un poble treballador
que sap el que vol i val,
el mateix llaura un bancal
perquè fruite l'olivera,
que treballa a la pedrera
fent poble d'un pedregal.

Festegeu en llibertat
sense fer mal a ningú
i que faça cadascú
el que vullga, amb dignitat.
No cerqueu tres peus al gat
volent el que no potser,
com aquell manifasser
que per delerar més festa,
es va creure gall de llesta
i al remat, al galliner.

En pau i gràcia de Déu
tan si sou fills de la soca
com si no ho sou, avui toca
festejar a Sant Mateu.
I a l'ombradís de la creu
del pedrapicat prigó,
vitolegeu la cançó
d'un trobair casolà
que es sent molt sanmatevà.
Per això ha fet el pregó.

1-Març-1972

5

Quan l'oreig jovencell dels canyars de la Plana
fan pregó de l'anyal refflorida a les branques
d'una soca reblida de sabes pairals,
som ací festejant les cançons de la terra nostrada
que un captaire ha sabut retrobar.

Terra i foc, — sentiment —, i aquella ora nascuda
del si de l'escuma que es fa flor abrilenca
i s'endinsa enflairant les fraternes contrades
de vila i ravals.

Canta tot al meu poble. Canta l'aigua esguitant,
joganera, els caixers de la sèquia mitjana
quan l'oratge batussa els cormulls de l'esvelta
palmera i la dura aixadella hortolana,
fent ferida amorosa a la mare,
obre solcs i més solcs. I el fadrí capiscol,
lloretjat cap de guaites, portaveu de les glòries
i penes del poble, del goig i del dol,
fruit solituds, sense cap estaló matusser
que el mantinga enlairat, escampant amb sa veu
campanuda i joiosa,

ressons lliberals.

Es l'amor que esdevé altra vegada mentre al cel
sempre blau, trespolat per rabent oroneta,
la milotxa cueja embolics.

I enllà al lluny, el cim.

El capell de la Penyacolosa, gegantina
cimera de pedra, qui rep de la brisa que ve
de la mar, l'acaré d'una ferma abraçada.

I es desfà en cristal.lines rialles
rodolant pels cinglers, fins que arriba al Millars,
el riu pare qui, molsut, sense presses,

com pertoca a l'amant fet i dret però sempre afanyós,
capdavalla, combregant amb les verdes maragdes
que catifen la immensa planura.

El miracle s'ha fet.

Hui seran — com ahir i demà —, llauradors de Fadrell,
on s'enlaira el Castell arrelat a la terra
amerada d'essències, qui ens duren les cançons
de la pàtria.

Cantem tots que, qui canta bé viu.

I, a més, deixa viure.

3-Març-1972

6

Pau i salut, companys.

Vet ací altra vegada, sota el signe de Cranc,
l'estiu jovent i càlid. Arriba adolescent,
immaculat i pur, perquè la primavera,
— bressol de blanques nafes —, el va guarnir d'atzurs.

Encimbellant-ho tot, la fecunda Demèter.

Maturació de fruits. Els nostres llavis tasten
les sabes ancestrals que brollen de la terra.

Anima Dionís la festa més antiga

i sempre jovençana. Amb l'ajut de Pa i Eros
és coronat de pàmpols.

Hui tot pregonava vida. Aquesta nit — si és nit —,
en un ombrós oasi de l'arbreda veïna,
rossinyolejarà himnes un amatent amat.

I un ver esclat d'espígols i gessamins novells,
esguardarà l'oratge.

La lluna hui no ha eixit. L'antull d'una deessa
ha volgut encauar-la i jau darrere un núvol
on estrelles comboien les sàfiques amors.

Des de la calma baixa un hàlit enflairat
de flaires jovenívols.

Que els déus antics, fantàstics i bonics,
combreguen amb vosaltres.

Que estiga ací present, inquieta, somniadora,
l'essència — do de l'Art —, on nia la Bellesa.

Que brule, harmonitzada, la vella caragola
d'Ulisses.

I no res més, companys. Salut i pau.

25-Maig-1972

A Joan Adsuara, escultor

7

Se n'ha anat. Ja combrega amb l'essència,
— llavimut aubelló d'harmonia —,
on gaudeix la silent melodia
ben llunyà de la humana estridència.

Ja està al si de la muda cadència
on cisells sorregats de mestria,
— do de l'Art —, colpiran l'ambrosia
enlairant terrenal prepotència.

Deslliurat de l'enuig d'argelagues,
ja passeja les clares contrades
on el guany només són serenors.

I a recer d'atzurades manyagues,
pel camí catifat d'estelades,
fruirà les eternes amors.

17-Gener-1973

A Joan Ripollés, pintor

8

Sembrador, què estàs fent, sembres roses?

Benaurada ta immensa follia.

Quan encara la pau és un somni,

d'un ermàs vols collir poesia?

Blau deler de poeta

que, a recer d'embolics d'oroneta,

ja combrega amb l'ombrívola aimia.

Qui pogués — com tu ho fas —,

recollir carretades de flors

al remat del treball, al capvespre.

Quan el sol, ja cansat, capdavalla,

esbandint-se en clafit de rosasses,

rosetons i roselles,

fent rebuig de despulles,

tu passeges encesos celatges

com estel pregoner d'una albada

que vindrà per a tots.

Sortós tu. Deslliurat de cadenes,

fas un cant a la vida

caminant pels vials dels teus somnis.

10-Març-1973

9

Al fons de l'entramena profunda de la fosca,
la immensitat exacta de l'equilibri còsmic.

Abans de tot, l'essència.

Després, el foc, la terra, l'aigua i el vent, combreguen.

Llampecs i terratrèmols quan el colós s'encima
acurullat de bromes. Les aigües, sangonoses,
davallen les cingleres. Lluernes solquen fòsfor.

I mentrimentre l'ora vetllava la planura
mirall de l'estelada, la vida, cridadissa,
sorgeix de la matèria: El foc colpia el ferro
i l'esperit de l'home.

Més tard nasqué la blanca
plaüra de la nafa.

I al seu recer, l'amor.

1975

10

Remoreig

del lleuger

ventijol

mariner.

Matiner

rossinyol,

paternal,

fa el nial.

Cara al vent

de ponent,

del garbí

o el mestral,

l'homenàs

gegantí

domassat

de lluent

bronzejat,

s'obre pas

fent camí

la cançó

del treball.

Amerat

per l'oreig

faener

del perpal

i del mall,

naix del si

de l'ermàs

secaner,

l'aubelló

pregoner

de l'ullal.

.....
Metàl·lic braç guardó de l'alqueria,
fita ressò de l'afermat cantal,
símbol jovent de llaurador pairal,
jaç llavimut del ritme i l'harmonia.

Eina d'atlants, arrull i melodia,
eco d'afanys, domàs de l'erm, perpal,
múscul d'acer que ha fet brollar l'ullal
del paradís on nia l'ambrosia.

Si un vilatà escultor, per festejar-te,
t'ha amanyagat a cops del seu cisell,
un trovaire senzill vol comboiar-te

quan s'obren a l'amor roses novelles,
quan la nafa somnia meravelles
sota l'alè ombradís de l'oratgell.

1975

A Francesc Tàrraga Eixea

11

Salze que plores mormolant manyagues,
— llàgrimes verdes, primavera insomne —,
sense el farfall de groguissones fulles
que bé podrien malcorar son somni.

Salze que vetlles les cadences mudes
de la guitarra que amarava el mestre,
quan a la fresca de figuera ombrosa
früia arpegis d'atzurades ores,

harmonitzant la subtil essència
que li ofrenaven les blavors nostrades:
Escumes — nacres —, bressolant el ritme,
febles brisanys musicant llurs versos.

Perquè et donares rebutjant falòries
sense mai vore't reflectit a l'aigua,
gaudeixes ara l'alénar de fada
oint tu a soles monorrítmics trèmols,

que al fons del si de la materna terra
brollen, per dar-se en eternals plaüres,
de sa inefable solitud sonora.

Dorm i somnia recerat pel salze...!

15-Novembre-1977

12

Te n'has anat silent, sense una queixa,
com se'n van les poncelles al temps de la tardor
sorollades pel vent. I tu, més pura,
te'n vas en primavera, quan reffloreix l'amor.
Pètal, un altre pètal,

i a la fi tota tu...!

Capoll d'entre les roses del roserar, descansa,
combrega amb l'inefable a l'ombra d'una estrella
i vetlla per nosaltres, tu que has amat la vida
sense poder gaudir-la...!
Descansa en pau, Conxín...!

3-Abril-1978

13

Malvianant les sòrdides contrades
que la caricatura obre al meu pas,
albire un món absurd que viu l'ocàs,
—cafit de por i brut—, vora murades.

I veig una gentada, propera ja sa fi o en l'hora
prima d'una novella albada? I la por, la por més
enlairada en cada personatge que viu, en solitud,
el seu món d'il·lusions, de llàgrimes amargues,
disfrassat de riallera màscara. Contrades ben
reblides de femateres runes. I gossos conlogant-se
amb grosses rates. Merda sota el cel gris. I pluja
en el capvespre de crits silencis que brollen del
si de tantes coses.

Ençà i enllà soroll de mascarades
per suportar el pes de llur fracàs.
Tothom, llavors, s'abilla del fisfràs
no siga reba, sol, les batzegades.

Perquè tinc molta por també em disfrasse
junyint-me al torb caòtic d'aquella massa insomne
de capellans fotuts, cabrons, i de bagasses que
somniaen amb vestits blancs i ramellets de nafes.
O en el cor engolat de càntics gregorians que
s'enquimeren a guanyar cels amb l'or de la but-
xaca del cagador tallat per la godalla de la senyora
blanca.

Sorgeixen, histriònics, novells rites
que fan més greu l'alé de la dissort
junyida al jou de cega cavalcada.

Riure per no plorar, tragicomèdia del món en que vivim, averany esperpèntic de l'home condemnat a viure encadenat per ell mateix...!

I, tanmateix, amb ells fineixen mites quan la blanca senyora ens mostra el port penyoradís de parca cruïllada.

Trencamenta amb allò que ens apersona? I, mentrimentre, en qualsevol cantó, l'estalonat camí sense retorn. La Mort és la gran por. Sa ferma carcallada, en tota l'obra teua, Monteagudo.

Novembre-1978

14

Sense més se'n va anar, quan la Plana,
sorregada de sabes pairals

pel conreu de la gent hortolana,
ameraven la vila i ravals.

Era estiu i juliol i amarada
l'escumosa cançó de la mar.

D'un repent el sec cop de la dalla.

A la platja brodava l'onada

afanyosa en finir la mortalla,

mentre plora el torrat Campanar.

Se'n va anar quan ja quasi gaudia

plenituds d'uns artístics quefers

musicant la inefable harmonia

que fa l'aigua esguitant els caixers,

quan tremola la vela llatina

pel garbí jovenall passionada

i al blau cel la blanqueta gavina,

per la feble brisanya enlairada,

és l'enveja d'ardit roserar;

quan parots a l'ullal comboiaven,

vitalistes, amors volanders

i en els tolls, pasparissos, nadaven

a recer d'escorrims cançoners.

Se'n va anar vianant l'ampla via,

— com silent dematí fa l'estel —,

per fruir l'eternal melodia

d'aturades blavors que lluu el cel.

Se'n va anar... però no, hui està ací,

perquè essent una arrel de la soca

que ens aferma el pregó de Bernat,

anyalment, com fem tots, li pertoca

A la I Colònia d'Estiu d'Acció Cultural

15

A l'ombra del vell om ja centenari
que fita aquesta vall niu de la pau,
quan juliol s'esmorteix, potser li escau
el sonet que amanyaga un versolari.

Margevorer de l'om, el santuari.
Gaudint la solitud que als dos els plau,
alliberats del jou guany de l'esclau,
s'obliden del glatir del calendari.

S'enlaira al cel l'alosa venturosa,
remoregen els pins: Fraternitat!
I al capdamunt, el cim, Penyacolosa,

guaita afermat d'un benvolgut país,
somnia i més somnia un paradís
i escampa al vent son crit de llibertat...!

27-Juliol-1979

A N'Angel Sànchez Gozalbo

16

Lletraferit corcó d'estanteries
guardó de llibres vells, quera entre queres,
alliberat de l'erm, de les falleres
que fan a l'home esclau de bogeries.

Papers i paperets placenteries,
enquimerats afanys sens polsegueres,
sonores solituds de cançoneres
contrades on trobaren gaudi els dies.

Homenàs del meu poble, vera branca,
brolladís aubelló que lluu la soca,
frondós cimall soplúig del vell casal.

Podrà assolir ta carn la fada blanca
fent-te ballar el ball que a tots pertoca:
No mai t'oblidarà ta llar pairal...!

16-Novembre-1979

17

Dos llargs pams més alt que un home,
trempat i ros jovenàs
des de l'Aragó somnia
en solcar la blava mar...!

I Olocau, i Castellfort,
Peníscola i d'altres guanyts,
— ja conquerides les Illes —,
són junyits sense fer sang.
Jou que no juny, que allibera,
perquè sap que encadenat
l'home d'ací no pot viure
si manca la llibertat.

Rei sabut i amb molt de seny
no deixa de cavalcar
per donar-nos una terra
que el treball més ha enlairat.
De gomfaró, quatre barres
vermelles sobre camp groc
des del Rosselló a Morella,
des de Castelló a Alacant.

Les llegones i aixadelles
en mans de fermes lleidatans,
comboien les aiguamolles
contrades dels palmerals
fent emmudir les cridalles
del renoc boquibat,
per obra i gràcia de l'home
que és Alonso d'Arrufat.

I donen les alqueries
del morisc acapolat
millors fruits, esperonades
per l'afany del temps novell:
Almalafa, Benadressa,
Benarabe i Vinatxell,
Taxida, Rafalafena,
i la pairal de Fadrell.

Glòria als Cavallers d'Urrea,
Pere Martell, Barberà,
Joan Lesol, Guillem Llovera,
Ramon Conill i En Carrós,
Blasco d'Alagon, d'Entença,
Jordi de Gumbau, d'Orella,
Bernat de Ciurana, Olcina,
de l'Algepsar i Arenós.

En pau i fraternitat,
capdavanter, el Castell
guardó de la nostra Plana.
Per Jaume el Conqueridor...!
Per Na Violant d'Hongria...!
Per Sant Jaume i Sant Cristòfol...!
Per Madona de Lledó...!
Per Fadrell...! Per Castelló...!

Vítol...! Vítol...! Vítol...!

17-Novembre-1979

18

Oh Selén, filla d'Hiperió i Teia...!
Vetla per nosaltres...!

Oh Selén, germana d'Helios i d'Eos...!
Beneïda sigues...!

Oh Selén, neboda d'Ocean i de Tetis,
de Creius i d'Euribi,
de Cronos i de Rea...!
Vetla per nosaltres...!

Oh Selén, neta d'Urà i de Gea...!
Beneïda sigues...!

Oh Selén, cosina d'estelades i de vents...!
Vetla per nosaltres...!

Oh Selén, nata al si del blau i de l'escuma,
fidel enamorada d'Endimió...!
Beneïda sigues...!

Fes que els nostres mornells de peix s'omplenen
i allunya el vent mestral que a la nau nafra...!
Que siga així per sempre, oh Selén...!

Protegiu-nos de Tànatos i Hades,
d'erínies i de queres...!
Així siga per sempre, oh Selén...!

L'arda que lluu la mar, la viva espurna
que nodrirà l'afany de la foguera
que al principi dels temps va encendre Eros
per esbargir caòtica tenebra...!
Així serà per sempre, oh Selén...!

.....

Gavina de la nit, blanca donzella, 18
gentil capoll, curull de melodies,
reina del cel, bressol de la plaüra,
eixarm del torb, cimbell de l'harmonia...!

Joia que lluu el pitral de la tenebra,
fada d'argent de la planura insomne,
ressò de l'eco mut de les sirenes,
mirall d'atzurs, de blaus i d'estelades...!

Benvolent port de l'ànima malalta,
dosser sublim, catifa de celísties,
nafa d'abril, ullal de benaurances,
del líric roserar rosa entre roses...!

Pregona llum, lleu gessamí, rosella,
guardó del rou, ora de maig, maragda,
do de l'amor, crit de la terra, escuma,
fruit de la fe, empar del foll, a i m i a ...!

18-Abril-1980